

ΟΙ ΘΥΜΗΣΕΣ.

Οἱ θύμησες εἶνε κάμαρες δίχως κλειδαριές,
 "Αδειες κάμαρες πού μέσα τους δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ μπεῖ,
 Γιατί, γέροι γονηοί, ἄλλοτες ἔχουνε πεθάνει.
 Ζοῦμε στὸ σπῖτι πού βρίσκουντ' οἱ κλειστὲς τοῦτες κάμαρες...
 Ξέρουμε πού, ὅπως πάντοτε, στὴν ταχτική τους θέση εἶνε,
 Κ' εἶν' ἡ μαβιά ἡ κάμαρη κ' ἡ τριανταφυλλιά ἡ ἄλλη...
 "Ἐτσι τὸ σπῖτι γεμίζει ἀπὸ μοναξιά,
 Κ' ἐξακολουθοῦμε, χαμογελαστά, ἐκεῖ ἐντὸς νὰ ζοῦμε...
 Ἀγκαλιάζω, ὄντας θέλει το, τὴ θύμηση πού διαβαίνει,
 Λέω της : « Κάθησ' ἐκεῖ... Ξανὰ θὲ νᾶρτω νὰ σὲ δῶ... »
 Ξέρω πού σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ μένει στὴ θέση ἐκείνη,
 Ὅμως ξεχνᾶω κάποτε νὰ στρέψω νὰ τὴ δῶ.—
 Εἶν' ἔτσι πολλὰς μέσ' στὸ παλεῖκὸ τὸ σπῖτι...
 Τῶχουνε πάρει ἀπόφαση πὼς νὰ λησμονηθοῦν μποροῦν,
 Κι' ἂν ἀπόψε ἢ πιὸ ὕστερα δὲν ἔρτω,
 Μὴ ζητᾷτ' ἀπ' τὴν καρδιά μου πιὸ πολλὰ ἀπ' τὴ ζωὴ...
 Γνωρίζω πού κοιμοῦντ' ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τὰ μεσοτεῖχια,
 Δὲν εἶν' ἀνάγκη πιά νὰ σύρω γνωριμιὰ γιὰ νὰ τοὺς δώσω·
 Ἀπὸ τὴ στράτα τὰ μικρὰ παράθυρα τοὺς βλέπω,—
 Κι' ὥς ὅτου νὰ πεθάνουμε ἔτσι πάντα θὲ νᾶνε.
 Κι' ὅμως νοιώθω κάποτε, μέσ' στὶς καθημερινὲς σκιές,
 Δὲν ξέρω ποιὰν ἀγωνία παγερὴ, ποιοὶ κρυφοὶ ρίγος,
 Καὶ μὴ καταλαβαίνοντας ποῦθε οἱ πόνοι τοῦτο
 Διαβαίνω... »
 "Ἐτσι, κάθε φορὰ, ἓνα πένθος δημιουργεῖται,
 Μιὰ ταραχὴ, κρυφά, ἥρτε νὰ μᾶς γνωρίσει
 Πὼς πέθανε μιὰ θύμηση ἢ πὼς ἔχασθη...
 Δὲν καλοδιακρίνουμε ποιά 'νε ἡ θύμηση τούτη,
 "Ὀντας γέροι πολὺ δὲν ἔχουμε καθόλου μνήμη.

Ὡστόσο, ἐντὸς μου αἰσθάνουμαι ματόφυλλα νὰ κλίνουν...

LA CHAMBRE BLANCHE.

JULES LAFORGUE :

ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ.

Μπορῶ ἀπόψε νὰ πεθάνω ! Βροχές, ἀνέμοι, ἥλιος
 Θὲ νὰ σκορπίσουνε παντοῦ μυαλὰ καὶ νῦθρα καὶ καρδιά μου.
 "Ὅλα θὰ ἔχουν εἰπωθεῖ γιὰ μέ ! Οὔτε σ' ὄνειρο, οὔτε ξύπνιος,
 Δὲ θὲ νὰ πᾶω πέρα ἐκεῖ στὼν ἀστεριῶν τὴ χώρα !

"Ἀπ' ὅλες, τὸ νοιώθω, τὶς μεριὲς στοὺς μακρυνοὺς τοὺς κόσμους
 Ὅπως ἐμεῖς, προσκυνητὲς τῶν ὠχρῶν μοναξιῶν,

Τὰ χέρι' ἀπλώνοντας σὲ μᾶς, στὴ γλύκα τῶν νυχτῶν
Οἱ Ἀνθρωπότητες ἀδερφὲς νειρεύονται κατὰ μυριάδες!

Ναί! ἀδερφοὶ παντοῦ! (Τὸ ξέρω, τὸ γνωρίζω!)
Εἶνε μόνοι σὰν καὶ μᾶς! — Πάλλοντας ἀπὸ λύπη
Τῇ νύχτα μᾶς γνέφουνε! Ἄ! δὲ θὰ πᾶμ' ἐκεῖ ποτέ;
Θὲ ν' ἀλληλοπαρηγοριούμαστε μέσ' στὴ μεγάλη θλίψη!

Εἶνε βέβαιο, πού, κάποτε, οἱ ἀστέρες θὲ νὰ σμίξουν!
Ἴσως ἢ παγκόσμια Αὐγὴ πού οἱ ἄλητες, μὲ τὴν Ἰδέαν ἐμπροστά,
Διαβαίνοντας, μᾶς ψάλλουν, νὰ λάμπει τότε πιά!
Θᾶν' ἢ ἀδερφικὴ κατακραυγὴ ἐνάντια στοῦ Θεοῦ!

Ἄλλοι! πρὶν ἂπ' ὅλ' αὐτά, βροχές, ἀνέμοι, ἥλιος
Θὲ νὰ σκορπίσουν μακρὰ, νεῦρα, μυαλά, καρδιά μου,
Ὅλα θὲ νὰ γενοῦν δίχως ἐμέ! Οὔτε σ' ὄνειρο, οὔτε ξύπνιος
Στὴ χώρα τῶν ἀστρων τῶν γλυκῶν ποτὲ δὲ θὲ νὰ πᾶω!

LE SANGLOT DE LA TERRE.

NICOLAS BEAUDUIN :

ΠΟΙΗΜΑ.

Γλυκύτητα καλόγευτὴ κι' ἀσπρίλα ὁπού λυώνει,
Μὲ τις λεπτὲς ἀπόχρωσες νοπὸν οὐράνιο τόξο,
Μὲ τ' ὄνειρο, τ' ὀλόαν' ὄνειρό μου σμίγει,
Ὅπως μὲ τὴν ἀγάπην ἡ ψυχὴ στοῦ εἶνε μας τὰ βάθῃ.

Ξανθὴ μου, ἀγαπημένη μου, τοὺς πέπλους σου ἄπλωσέ τους,
Ὡ χυνόπωρό μου μὲ τὰ βελούδινα φτερά,
Ὡ ἐσὺ πού στὸν κόσμον σκορπίζεις
Τὴν ξανθὴ ψυχὴ
Ἐνὸς τοῦ ἔρωτα θεοῦ!

Πλανιέται τὸ ἡλιόνειρο ἀπὰ στὰ ρόδ' ἀκόμα,
Εἶν' ἓνα χαμόγελο στερνὸ γιὰ τ' οὐρανοῦ τὰ κουρασμένα μάτια·
Ἀλλὰ στὴ φωτεινὴ τῶν ἀψυχῶν γαλήνῃ
Μιᾶς αἰωνίας εὐτυχίᾳς ἡ πρόγεψις ἀναδεύει.
Ὡ ἀποσταμένη μου ψυχὴ—ὦ τρυφερότητά μου—
Ἦρεμα καρτέρεψε μέσ' στῶν μηνῶν τῇ διάφανῃ σιωπῇ,
Τῶν περασμένων τῶν ὥρων τῇ μακρυνῇ πομπῇ,
Μὲ βῆμα ρόδινο κι' ἀπὸ χαρὲς γιομαῖτο.

Ἀποχαυνωμένα τὰ πουλιὰ ἀπ' τοῦ βραδιοῦ τὴ θέρμη
Ὅπως αὕτῃ σου ἡ καρδιὰ σιγοῦν ἀγάλλι-ἀγάλλι.